

Sygn. akt: OSD 71/12

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnej [REDAKTED]

z dnia 04 lutego 2013 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Michnicka-Dziewurska
Sędziowie: r. pr. Elżbieta Malik
r. pr. Hubert Schwarz

Protokolant: apl. radc. Arkadiusz Brzozowski

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Anity Woronieckiej

przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED]
z zażalenia [REDAKTED]

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2013 r. zażalenia [REDAKTED] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTED] z dnia 05 listopada 2012 r. odmawiające wszczęcia dochodzenia.

postanawia

utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 05 listopada 2012 r. sygn. akt Rz. D 96/12 odmawiające wszczęcia dochodzenia w sprawie przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED] o naruszenie zasad etyki zawodowej.

Uzasadnienie.

W dniu 3 września 2012 r. wpłynął wniosek p. [REDAKTOWANE] o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE]. We wniosku wskazała na naruszenie przez radcę prawnego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego polegające na nierzetelnym i błędnym podjęciu czynności zmierzających do wniesienia skargi kasacyjnej dotyczącej stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądu. Podała, iż radca prawny [REDAKTOWANE] był jej pełnomocnikiem z urzędu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] Postanowieniem z dnia 5 listopada 2012 r. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie [REDAKTOWANE]. W uzasadnieniu Postanowienia podał, iż przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie dało podstaw do przypisania radcy prawnemu popełnienia czynu, który mógłby skutkować odpowiedzialnością dyscyplinarną. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, iż radca prawny [REDAKTOWANE] w dniu 1 czerwca 2011 r. został wyznaczony przez Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] jako pełnomocnik z urzędu p. [REDAKTOWANE] w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE] z dnia 18 maja 2009 r. sygn. akt [REDAKTOWANE].

W dniu 14 czerwca 2011 r. radca prawny [REDAKTOWANE] sporządził opinię prawną, o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Opinię powyższą przedstawił sądowi oraz poinformował o jej treści p. [REDAKTOWANE].

Skarżąca w dniu 20 czerwca 2011 r. wniosła do Sądu Okręgowego [REDAKTOWANE] pismo, w którym ustosunkowała się do treści opinii oraz wniosła o ustanowienie jej innego pełnomocnika. Sąd Okręgowy w [REDAKTOWANE] w dniu 30 czerwca 2011 r. odmówił ustanowienia nowego pełnomocnika. Na skutek zażalenia złożonego przez skarżącą Sąd Okręgowy [REDAKTOWANE] wydał postanowienie odrzucające zażalenie.

Tak ustalony stan faktyczny stał się podstawą do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania.

Od powyższego Postanowienia p. [REDAKTOWANE] złożyła odwołanie zarzucając, iż powyższe postanowienie jest niesłuszne i krzywdzące, bowiem zdaniem skarżącej radca prawny nie zapoznał się dogłębnie z treścią orzeczeń sądowych i wydał błędną opinię.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, co następuje :

p. [REDAKTOWANE] występowała jako powódka przed sądem z roszczeniem odszkodowawczym. Sąd I instancji nie uwzględnił jej roszczenia. Wyrok został utrzymany w mocy przez prawomocne

orzeczenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 maja 2009 r sygn.. akt [REDAKTOWANE]
okoliczność bezsporna/.

P. [REDAKTOWANE], będąc niezadowolona z treści prawomocnego orzeczenia zwracała się do szeregu organów wnosząc o wzruszenie prawomocnego orzeczenia. Otrzymała szereg odpowiedzi, z których wynikało, iż organa te nie są uprawnione do podejmowania takiej czynności.

Dowód : kserokopia pism : Biura Rzecznika Praw Obywatelskich / k.6-7/, pismo k.12-13,, pisma do Sądu Najwyższego k.8-11,pismo do Prokuratury Generalnej i odpowiedź k.19,20--27,

W efekcie p. [REDAKTOWANE] wystąpiła o wyznaczenie jej pełnomocnika do złożenia kasacji.

Na podstawie wyjaśnień radcy prawnego [REDAKTOWANE] ustalono, iż po otrzymaniu decyzji Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 czerwca 2011 r udał się do sądu celem zapoznania się z aktami. Tego dnia nie uzyskał akt, stało to się możliwe w dniu 7 czerwca 2011 r Po zapoznaniu się z aktami, skontaktował się ze skarżącą wyznaczając jej datę spotkania na dzień. P. [REDAKTOWANE] nie skontaktowała się z nim. Dopiero w dniu 13 czerwca 2011 r przyszła i przedstawiła szereg dokumentów. Po rozmowie z nią ponownie przejrzał dokumenty sądowe i wte4dy podjął decyzję o wydaniu opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji.

Z analizy akt sądowych wynikał fakt, iż szereg wniosków dowodowych zgłaszanych przez skarżącą sąd nie uwzględnił ze względu na prekluzję. Stanowisko sądu I instancji zostało potwierdzone w orzeczeniu Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANE]. Nadto ustalił, że 4 dodatkowe dokumenty, które przedstawiła skarżąca były powieleniem tych, które zostały przez nią złożone w trakcie trwania procesów i podlegały ocenie sądów.

Mając powyższe na uwadze odmówił wniesienia kasacji, gdyż nie znalazł żadnych podstaw do wzruszenia obu wyroków.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył :

Zgodnie z art. 28 pkt. 7 ustawy o radcach prawnych w razie prowadzenia sprawy z urzędu radca prawny przedstawia klientowi pisemną opinię prawną o braku podstaw do wniesienia środka zmierzającego do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Radca prawny obowiązek ten wypełnił zawiadamiając klientkę o treści wydanej opinii, a tym samym nie naruszył zasad z zakresu stosunków z klientami.

Podkreślić należy, że z treści opinii wynika wyraźnie, iż radca rozważył wszelkie możliwości wzruszenia orzeczenia. Należy tu zgodzić się z jego stanowiskiem, iż skarga jest środkiem nadzwyczajnym i jej złożenie musi mieć podstawy prawne naruszenia prawa materialnego czy też procesowego. Radca prawny po zanalizowaniu akt nie dopatrywał się takiego naruszenia, wobec czego mógł zasadnie odmówić złożenia środka.

Sformułowany w odwołaniu zarzut skarżącej, iż orzeczenia sądów są niesłuszne i krzywdzące jest w tym wypadku odczuciem subiektywnym i jako takie nie mogą być podstawą do wniesienia kasacji.

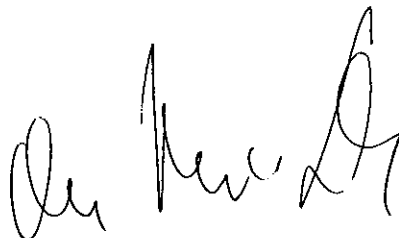
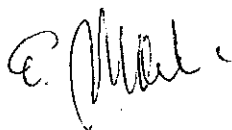
Zatem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrywał się naruszenia przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] ani przepisów ustawy o radcach prawnych ani Zasad Etyki Radcy Prawnego i w tym

zakresie podzielił stanowisko zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o braku podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Wobec braku podstaw odwoławczych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy postanowienie zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 listopada 2012 r sygn..akt Rz. D 96/12. Na podstawie art. 465 k.p.k. i art. 74.1 ustawy o radcach prawnych.

Powyzsze Postanowienie jest prawomocne i nie przysluguje od niego srodek odwoawczy / art.426 k.p.k. w zw. z art.465 k.p.k. /

Postanowienie

12.6.2013